

HANNA BERVOETS

**EEN MODERN
VERLANGEN**

UITGEVERIJ PLUIM
AMSTERDAM/ANTWERPEN

Inhoud

Een koffiebar met een Duitse naam	9
Een van ons	35
Waar onze moeder vroeger woonde	47
Een modern verlangen	58
Klapstoel	70
Het gevoel	76
Anker	99
De doos	107
Ganzen	117
Dit is hoe vlierbessen ruiken	134
DAG 1851	150
Kerstmis in de ruimte I – <i>Betty</i>	164
Kerstmis in de ruimte II – <i>Tortilla's</i>	182
Kerstmis in de ruimte III – <i>Kalkoenen opvoeden</i>	210
Verantwoording	240

Een koffiebar met een Duitse naam

Teddy heeft de baby horen huilen, maar dacht geen moment aan een misdrijf. Baby's huilen nu eenmaal. Althans, dat zegt ze tegen de twee agenten die in haar woonkamer staan. Een man en een vrouw, ze hebben hun schoenen nog aan. Normaal vraagt ze bezoek de schoenen uit te doen, gympen maken strepen op haar moeilijke mahonievloer. Maar de agenten liet ze zonder iets te zeggen binnen, ze durft ze ook geen koffie aan te bieden.

'Ik dacht: huilen hoort erbij.'

In werkelijkheid heeft ze zich gestoord aan het gekrijs. De baby bevond zich ergens in de straat, vast een kind van de overkant, en ze sloot haar raam tegen het lawaai: kutkind, had ze gedacht, verwend of moeilijk maar sowieso niet goed opgevoed, ze was weer eens blij dat ze zelf geen kinderen had: 'Ik heb zelf geen kinderen, dus voor mij klinken alle huilende baby's hetzelfde.' En kijk, de mannelijke agent knikt, over haar ergernis zegt ze maar even niets, dat zou verdacht over kunnen komen. Hoewel ze uiteraard niets met de hele verdwijning van doen heeft maken de agenten, met hun grote lompe schoenen en weinig doorgrondelijke blikken, haar nerveus: zouden ze haar nu een leugendetector test afnemen dan zou ze waarschijnlijk falen. Ze heeft het ook bij de zelfscankassa in de supermarkt. Merkt ze dat zo'n winkelvrouw naar haar kijkt, is ze plots als de dood dat ze per ongeluk toch een banaan zonder sticker in haar tas heeft gestopt. Vervolgens scant ze haar boodschappen

extra traag, omdat haast per definitie verdacht maakt.

‘Ik zat aan het ontbijt, dus het zal een uur of elf geweest zijn.’ Elf uur is laat voor andere mensen, of in elk geval voor deze agenten. Maar de twee kijken haar niet eens raar aan. Ze heeft ze natuurlijk net verteld dat ze een creatief beroep heeft, daardoor begrijpen ze het; een creatief beroep is een excuus voor bijna alles. En ze heeft niets te verbergen, maar nu de agenten aanstalten maken om te vertrekken, voelt het toch of ze door het oog van de naald gekropen is.

Had ze niet meer kunnen doen voor die baby, vraagt ze zich af terwijl ze de waterkoker aanzet. Waarom heeft ze niet langer naar buiten gekeken, het kenteken van die weggrijdende auto opgeschreven? Ze had, op zijn minst, een berichtje kunnen sturen naar de buurtapp.

Nee, Teddy, zegt ze zichzelf. Dit moet je niet doen. Je mag jezelf niet de schuld geven, dat is bijna *blaming the victim*: ook jij hebt iets naars meegemaakt.

Ja, ze was getuige van misschien wel iets vreselijks en nu moet ze lief voor zichzelf zijn, nu moet ze het loslaten, ze hoeft niet altijd de problemen van anderen op haar schouders te dragen, klaar nu – ze hoort de agenten bij haar benedenbuurman aanbellen.

Stipt op tijd, constateert Ruben. Zij zijn op tijd en hij is op tijd, zo heeft hij het graag. Hij is hier speciaal voor thuisgebleven, ook al heeft hij niets gezien. Elke getuigenis helpt, de meeste burens waren naar hun werk en hij is de agenten graag van dienst: zelf heeft hij bij het leger gezeten, de agenten zijn praktisch collega’s en hij heeft alvast koffie voor ze gezet met het apparaat dat Marly zo graag wilde hebben – cappuccino durft hij hun alleen niet aan te bieden, hij weet niet zeker hoe je dat melkschuimding gebruikt.

‘Ik was thuis toen het gebeurde,’ vertelt Ruben de agenten. ‘Ik heb vorig jaar mijn bedrijf verkocht en houd nu een soort tussenjaar, zeg maar.’ Hij vertelt ze dat hij niets gemerkt heeft van de ontvoering – zo noemen de agenten het niet, natuurlijk, die hebben het nog over ‘een vermissing’, maar ze weten van elkaar waar ze over praten – ‘Ik had deze op’, en hij laat zijn koptelefoon zien: ‘Noise cancelling.’

Ruben had de koptelefoon alvast klaargelegd, het is goed om alles bij de hand te hebben. Voor de agenten kwamen dacht hij aan de keer dat hij op het bureau was om aangifte te doen van de diefstal van zijn barbecue. Vier jaar geleden, hij woonde hier nog maar net en had geen idee, dacht dat hij die barbecue best in de tuin kon laten staan – maar dit was de grote stad, dit was het Raapkwartier, en hoewel ze een flinke som voor de net gerenoveerde woning hadden neergelegd was het, in elk geval toen, nog best een ruige buurt: het Nieuwe Mediamuseum was er toen nog niet (hij heeft het Nieuwe Mediamuseum nog nooit bezocht, maar als vrienden vragen waar ze wonen, dan zeggen hij en Marly steevast: die zilveren koepel aan de kade, ken je die?) Nog altijd schaamt hij zich voor hoe onvoorbereid hij destijds aangifte deed. Het garantiebewijs van de barbecue-set had hij meegenomen, maar ze hadden, natuurlijk, een foto nodig. Hij weet nog hoe hij, ten overstaan van twee hardwerkende dienders, hulpeloos op zijn telefoon stond te scrollen – hij, oud-cadet nota bene, zou beter moeten weten.

‘En waar luisterde u naar?’ vraagt de vrouwelijke agent.

Dit zijn andere agenten dan toen op het bureau. Daar zat geen vrouw bij, en ook niet iemand met een kleurtje – al is dat heel goed natuurlijk, een vrouw en een agent met een kleurtje, alleen maar heel erg goed.

‘Ik luisterde naar mijn meditatie-app,’ hoort hij zichzelf antwoorden, en heel even verheugt hij zich op de reactie van de

twee tegenover hem: meditatie, een man als hij? Jazeker, zou hij willen zeggen, maar de agenten knikken alleen maar.

‘En waar zat u?’ vraagt de vrouw.

‘Ik zat aan de noordkant’ – ook dit heeft hij voorbereid.

‘De noordkant? U bedoelt deze kamer, de woonkamer?’

‘Ja, deze kamer.’

De agenten knikken weer, ze begrijpen dat hij niets gezien kan hebben; een teleurstelling, natuurlijk, hij wou dat hij ze beter van dienst kon zijn.

‘Kent u uw overburen eigenlijk?’ vraagt de mannelijke agent.

Nog geen twintig minuten later stelt Baris ongeveer dezelfde vraag, zelfde straat, andere woning: de benedenverdieping aan de overkant.

‘Heeft u goed contact met het gezin naast u?’

Baris is haar voornaam vergeten, maar de vrouw tegenover hen heet Van Loof. Dat moet hij onthouden nu, zo blijft het een beetje persoonlijk; Van Loof, herhaalt hij in gedachten, loofhut, loofboom.

‘Ja, wat is kennen, hè?’ zegt mevrouw Van Loof, en ze knikt richting haar achtertuin. ‘De schutting is nogal dichtbegroeid, zoals u ziet, dus dagelijks spreken doe ik ze niet.’ Baris volgt haar blik maar kan de schutting niet zien.

‘Het verloop is hier nogal groot,’ vervolgt mevrouw Van Loof. ‘Komt door de woningbouw, ze geven alleen nog maar van die korte contracten waarmee ze iemand er zo uitzetten als ze het hier willen verkopen. Maar mij krijgen ze niet weg, ik woon hier al veertig jaar.’

‘Veertig jaar in dit huis?’ vraagt hij.

‘Veertig jaar op De Raap. Negentien jaar Berenlaan, eenentwintig jaar hier, Vogelstraat.’

Deze vrouw wil praten, voelt Baris. Ze moeten haar even la-

ten leeglopen, meebewegen, zo haar vertrouwen winnen. Marit is daar niet goed in. Die raakt zo gauw ongeduldig, houdt het 't liefst bij de kale feiten – zoals ze de koffie van die arme man net afsloeg: oei. Maar ze moeten het goed doen nu, juist omdat dit niet hun werk is, juist omdat de rechercheur gespecialiseerd in dit soort zaken uitgerkend vandaag op een schietpartij zit; juist daarom moeten zij nu een zo nauwkeurig mogelijk getuigenverslag maken. Hij weet wel hoe ze op het bureau over hun wijkteam denken. Hij weet het en Marit weet het en daarom zal ze hem nu het woord moeten laten doen, bij deze mogelijk cruciale getuige.

‘Ja,’ zegt hij. ‘Er is hier de afgelopen jaren een hoop veranderd, hè?’

Mevrouw Van Loof kijkt hem aan, weifelend, lijkt het – ze zal niet doorhebben dat haar mond openhangt. ‘Ben jij van hier?’ vraagt ze dan.

‘Ik kom van De Dijken, hierachter.’

‘Wanneer zijn jouw ouders daar komen wonen?’

‘1982, mevrouw Van Loof’ – en het dametje knikt goedkeurend: ‘Ja, dan ben jij een echte Raapjongen.’

‘Weet u nog waar u was, gisteren om elf uur 's ochtends?’ vraagt Marit. Man, hij zou haar een boze blik willen toewerpen maar ze zou het niet eens merken. En hij begrijpt wat ze doet maar had ze hem nog even laten doorpraten, dan was mevrouw Van Loof nu meer op haar gemak geweest, hij ziet gewoon dat ze van Marits bitse toon schrikt, straks klapte ze nog dicht.

‘Ik zat daar.’ Mevrouw Van Loof wijst op een licht versleten groene fauteuil naast de bank. ‘Niets gehoord, niets gezien. Maar wat wil je, tussen elf en twaalf komen al die PTT-busjes hier een voor een langsrijden voor de overkant, geen idee wat die mensen allemaal bestellen, ze zijn in elk geval nooit thuis en dan wordt er dus bij mij aangebeld, maar ik doe niet meer

open. Wist u dat die PTT-jongens geld krijgen voor elk bezorgd pakketje? En ik dan, vraag ik me dus af. Wat krijg ik als ik die dozen hier in mijn gang laat zetten?’

‘Viel u gisteren iets vreemds op, zag u bijvoorbeeld een extra busje?’

‘Mevrouw, zodra die busjes komen aanrijden trek ik mijn gordijnen dicht.’

Marit moet het echt rustiger aan doen nu. ‘Ik begrijp u wel,’ zegt Baris vlug. Begrip tonen, empathie laten zien: ‘Dat klinkt heel vervelend’ – en kijk, mevrouw ontspant alweer een beetje.

‘Heeft u misschien een baby horen huilen rond dat tijdstip?’ vraagt Marit – en god, dit doet ze dus weer niet goed, al begrijpt hij dit keer niet precies waar hem de fout zit, maar mevrouw Van Loof kijkt of Marit haar beledigd heeft.

‘Rond dat tijdstip? Ik hoor die baby haast áltijd huilen, mevrouw. Ik weet niet wat ze in Polen met hun kinderen doen, maar ik hoor dat kind zelfs om drie uur ’s nachts nog.’ Dan zet mevrouw Van Loof een stapje naar hen toe. ‘Weet u,’ ze gaat ook zachter praten plotseling: ‘Het zal me niets verbazen als ze hiernaast zelf van dat kind af wilden, als u begrijpt wat ik bedoel.’

Mevrouw Van Loof kijkt hen afwachtend aan, een tikje provocerend haast: het doet Baris denken aan de keer dat zijn zusje in een naveltruitje thuiskwam en gewoon bij mama aan tafel ging zitten en de ketchupfles over de ovenpatat leegspoot. Marit, denkt hij, houd je koest. Hij voelt dat ze zich aan deze mevrouw stoort, en vooruit, dit soort opmerkingen storen hem ook, dit is een harde beschuldiging, dit geeft geen pas, en hij zal het oplossen, het rechtzetten met zijn verzoenende toon: ‘Mevrouw en meneer Symanski zijn erg overstuur, mevrouw Van Loof,’ zegt hij, en dan toch ook maar: ‘Zij hebben ons meteen gebeld toen ze merkten dat hun zoon weg was’ – gevoelige informatie, hij mag dit helemaal niet zeggen. Maar

soms breekt nood wet, soms moet je iets menselijks prijsgeven om de mensen te laten meebewegen, zo zal hij het Marit straks uitleggen, die zal het wel begrijpen, en als mevrouw Van Loof nu gewoon heel even... – ‘Ja, zou ik ook doen,’ hoort hij haar zeggen.

‘Wat zou u ook doen, mevrouw Van Loof?’

‘De politie bellen als ik mijn kind kwijtgemaakt had.’

Zodra de agenten haar woning verlaten hebben zet Anja haar theeglas weer tegen de muur. De Polen kijken nog steeds televisie, wie kijkt er nu televisie als zijn kind zoek is? Gisteren, toen het allemaal net gebeurd was en de politieauto’s op de stoep stonden, zette ze het glas voor het eerst tegen de linkerwand van haar woonkamer. Het was vreemd: ze hoorde de stemmen heel helder, maar de woorden kon ze niet van elkaar onderscheiden, ze kon niet eens opmaken of het Nederlands of Pools was. Maar ze wist zeker dat de vader stond te schreeuwen, en dat vond ze meteen raar. Is het niet de moeder die hoort te gillen als haar kind kwijt is? Ze zet haar glas op het dressoir, zo kan ze er meteen weer bij mochten de stemmen weer aanzwellen, en ze schuifelt naar haar keukentje.

Heeft ze de politie nou wel goed genoeg geholpen, net? Die dachten natuurlijk: dat oude mens is vast eenzaam – dat denkt men tegenwoordig van iedereen boven de zeventig –, pas op, die gaat straks vast haar levensverhaal afsteken. Ze heeft het hun expres niet verteld, haar levensverhaal. En als ze straks haar boterham met tonijnsalade opheeft zal ze nog even de tuin in gaan, door de dikke scheur in de schutting kijken of ze soms iets ziet dat ze eerder heeft gemist. Misschien proberen die Polen een of andere vergoeding op te strijken. Of misschien hebben ze het arme kind aan z’n lot overgelaten, is het er gewoon vandoor gekropen, het kan, hij zal ongeveer één jaar zijn – ze

hoort het kind al huilen sinds de Polen hier van de zomer kwamen wonen. Wat zullen die agenten van net opkijken als zij straks deze hele zaak oplost. Zo moeilijk kan dat niet wezen, toch? Ze stelt zich voor dat ze hen opbelt morgen: hallo, kind gevonden hoor!

Anja van beneden belt, ziet Tracey. Die wil natuurlijk ook praten over die baby. Eigenlijk heeft ze daar geen tijd voor, die agenten zijn eindelijk weg en ze wil nog naar de supermarkt voor ze Kenzo van school haalt – maar wat als Anja van streek is? Het is niets voor haar buurvrouw Anja om van streek te zijn maar het kán; het gaat hier wel om een kind.

‘Jij kijkt uit op hun tuin, toch?’ vraagt Anja.

‘Ja, maar ik was niet thuis gisteren.’

‘Ah, dus ook niets gezien, niets gehoord?’

‘Nee.’

‘Waar was je dan?’

Anja is duidelijk niet van streek. En dit lijkt wel een tweede verhoor. ‘Ik was met Wadi,’ hoort ze zichzelf liegen. Sinds Wadi weg is bij z’n vriendin zien ze hem niet meer, maar ze weet dat Wadi noemen een snaar raakt bij Anja. Hij doet haar denken aan haar eigen zoon en ja hoor, ze hoort Anja al zuchten door de telefoon; ze hoeft haar gezicht niet te zien om te weten dat die zucht zowel medeleven als zelfmedelijden uitdrukt.

‘Hoe is het nou met hem, dan?’

‘Ja, wat kan ik zeggen, hè?’

In werkelijkheid is ze gisteren nog even gaan wandelen nadat ze Kenzo naar school gebracht had. Gewoon, oortjes in, even niks, alleen haar eigen muziek. Maar wat klinkt dat decadent achteraf gezien, bijna een beetje egoïstisch. Nee, ze heeft zich nooit écht bekommerd om de burens of hun baby, maar toch voelt ze zich naar, bezwaard haast: dat kind is meegenomen, op

klaarlichte dag, en niemand die het zag. Zij is onderdeel van die niemand, in die zin heeft zij hier óók schuld aan.

‘Wat denk jij dat er gebeurd is?’ vraagt Anja.

‘Bij vermissing van een kind zijn er meestal twee opties: meegenomen door een familielid, of zelf weggelopen.’

‘O, zeiden die agenten dat?’

Nee, maar het was wat de politie haar nicht vertelde toen die haar driejarige dochttertje kwijt was. Tricia bleek meegenomen door haar vader: ‘Ik wilde alleen maar een stukje met haar rijden,’ zou hij achteraf verklaren. Die man had een veel te grote bananenmilkshake voor het kind gekocht en Tricia was ziek geworden in zijn auto – zodra ze begon over te geven had hij haar snel weer bij haar moeder afgeleverd. ‘Een defect pakketje, teruggestuurd,’ hadden ze nog gegrapt. Maar reken maar dat haar nicht die klootzak aangaf.

‘Maar de vader is thuis,’ zegt Anja. ‘De vader kan het niet gedaan hebben.’

‘Misschien een ander familielid.’

‘Hebben de Polen nog andere familie, hier?’

‘Ja, die vrouw heeft een broer. En die man geloof ik nog een oom, of iets.’

‘Hoe weet je dat? Práát jij met ze?’

‘Ja, Anja. Ik práát met ze.’

Ze mag Anja. Anja is de enige die hier al woonde toen ze in-trok. Ze deed haar boodschappen die keer dat ze met voedsel-vergiftiging op bed lag en heeft Kenzo een paar keer uit school gehaald toen ze nog op de tram zat. Andersom zou ze ook altijd voor haar klaarstaan, en toen de woningbouw steeds meer huizen in de buurt begon te verkopen waren ze samen opgetrokken: ‘Zijn jullie moeder en dochter?’ vroeg die man van het Juridisch Loket.

‘Ja, want wat lijken we veel op elkaar,’ spotte Anja, en ze

hoort haar vragen wat de Polen dan allemaal tegen haar zeggen want dat is het enige probleem, met Anja: ze houdt je aan de praat. Maar nu moet ze door. Nu heeft ze haast, ze wil haar boodschappen echt doen voor Kenzo uit school komt, anders moet ze hem eerst thuisbrengen voor ze gaat want ze wil geen gezeur over Snickers Ice Cream of Nutella, maar dan wordt het weer laat, en vanaf vier uur komen de nieuwelingen, die gaan allemaal tussen vier en zes hun flesjes kiwisap halen en ze houdt niet van een drukke supermarkt; de supermarkt is óók ontspanning, even rustig nadenken over wat ze gaat maken vanavond, een praatje met Ria van de servicecounter – daar doet ze Ria een plezier mee, weet ze – maar dat gaat niet als het druk is, als allemaal van die bleke vaders de gangpaden blokkeren met hun veel te brede kinderwagens.

‘Weet je,’ zegt Anja. ‘Ik denk dat het kind misschien helemaal niet weg is.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Wat als ze een of andere vergoeding willen opstrijken?’

‘God, nee, joh!’

‘Kan toch?’

‘Anja, sorry, ik moet door.’

Anja begrijpt het wel, denkt ze als ze de deur achter zich dichttrekt. En voor de zekerheid kijkt ze nog even bij haar onderbuurvrouw naar binnen maar ze ziet haar niet in haar stoel naast de bank zitten. Misschien staat ze in de keuken. Zet ze thee in de fluitketel die ze om de zoveel uur onder zich hoort loeien. Dan kijkt Tracey naar het raam van Kacper en Ewa, ze zet een stap opzij en buigt zich naar voren om bij de Symanski’s naar binnen te kunnen kijken. Ze schrikt als ze beseft dat Ewa vlak voor het raam zit. Met haar rug naar de straatkant kijkt ze televisie, vlug loopt Tracey de woning voorbij, pas dan ziet ze de man met de herder. Ze kent de man wel, hij loopt hier

vaker; hij moet haar bij het raam hebben zien staan.

‘Hoi,’ zegt ze, en ze lacht ongemakkelijk.

‘Ho ho!’ zegt Ben als Florence haar voorpoten tegen de knieën van die mooie vrouw zet. De vrouw glimlacht weer, dit is niet de eerste keer dat dit gebeurt: Florence mag haar. ‘Florence, af!’ zegt hij, en z’n hond gehoorzaamt, en hoewel hij verontschuldigend zijn hoofd schudt is Ben stiekem trots op Florence: kijk nu eens hoe sociaal zijn dametje is, hoe goedaardig en braaf – er zijn zat honden in deze buurt, óók herders als Florence, die tegen elke voorbijganger beginnen te blaffen en te doen, maar kijk zijn dame nu eens kwispelend voor hem uit stappen. Zijn hond weet precies waar ze heen gaan. De Vogelstraat uit, de Faunalaan in en dan op naar hun vaste rondje park waar Florence, zoals elke middag, even van de riem mag; hij voelt haar al trekken – ‘Rustig aan, madame!’ – ze zijn ook aan de late kant vandaag. Het komt door Boy, die hield zich weer eens niet aan de afspraak. Hij zou het trappetje om twee uur terugbrengen maar om halfdrie was hij er nog steeds niet, en terwijl hij wachtte, Florence al bij de deur zat, vroeg hij zich af of hij niet te streng voor zijn zoon was. Hij had dat trappetje helemaal niet nodig, toch had hij er gisterochtend op gestaan dat Boy het meteen de volgende dag terug zou brengen, want hij kent Boy: hoeveel boormachines, braadpannen en bankbiljetten is hij wel niet verloren aan dat hol van hem? Om kwart over drie appte Boy dat het toch morgen wordt, en het voelde weer eens of hij had gefaald in zijn vaderschap, al wist hij niet precies op welk aspect ervan.

‘Hai hai,’ groet de vrouw met de teckel in het voorbijgaan, en achter haar loopt de man met de boxer, allemaal al klaar met hun rondje. ‘Hoe is het met z’n pootje?’ vraagt Ben de man met de boxer, en er gaat een duim omhoog. Zelfs de vrouw met de

husky is alweer op weg naar huis. Hij ziet haar in de verte het park uitkomen. De vrouw met de husky zegt hem nooit gedag, om de een of andere reden wendt ze bij het passeren steevast haar hoofd af, de husky trippelt zijn Florence dan hooghartig voorbij. Of die vrouw ook dit keer wegstijgt weet hij niet, Ben richt zijn blik naar de grond, naar de kont van zijn hond, hij vindt het zielig ook, zo'n sneeuwhond in Nederland – hoe heet heeft dat beest het wel niet in de zomer? 'Je moet het niet willen voor je hond,' zei hij laatst tegen de man met de boxer, en hij had wel willen weten of de vrouw met de husky hem ook negeerde maar hij vroeg het niet, hij zou kleinzerig lijken en dat is hij absoluut niet, het zegt ook meer over die vrouw dan over hem: zij is nieuw hier. En het is niet zo dat nieuwelingen per definitie geen gedag zeggen, maar als een hondeneigenaar niet groet, dan is het wel altijd een nieuweling. En of iemand nieuw is, dat kan hij dan weer aan de hond zien. Neem de teckel. Daar kan zowel een oude als een nieuwe bewoner achter lopen. Maar is de teckel zwart, dan zul je zien dat hij hier al een tijdje woont. Heeft het beestje vlekken daarentegen, van die witte kringen die sommige varkens ook hebben, dan is zijn baasje hier waarschijnlijk net komen wonen: die nieuwelingen vinden vlekken wel apart. Ze lopen ook steevast met jonge honden, en nooit boxers, boomers of yorkies – ook de chihuahua ontbreekt al een tijdje binnen de nieuwe aanwas, nee, liever kopen de nieuwelingen een bordercollie. Of een labradoodle of een husky; zo groot zijn hun huizen, blijkbaar, dat ze al te kleine hondjes kwijtraken. En hebben ze al een dwergpoedel, dan knippen ze die niet als een poedel, maar laten ze het dier gewoon om de zoveel maanden kaalscheren: chic geknipte poedels vinden ze niet chic, en dan heb je er nog die zo'n grootogige pluizenbol uit Spanje of Roemenië laten overkomen – nooit een goed idee, weet hij, die beesten beginnen al te grommen naar de eerste de beste auto, wat wil je,

die dieren hebben trauma's, zijn geslagen met stokken, dat vergt geduld en begrip maar – en dat is ook zoiets – die nieuwelingen kunnen helemaal niet met honden omgaan.

Kijk, daar heb je de man met het vuilnisbakkie, en daar gaat Angela met haar terriër, maar dat meisje daar, die is dus nieuw. Die laat haar gevlekte teckel gewoon een gat wroeten bij de rozenstruiken, en nu wil het dier natuurlijk niet meer lopen, die wil graven, zo zijn teckels – kijk dat kind daar nou hulpeloos staan. Hij zou haar bijna willen helpen. Als je gewoon doorloopt, zou hij willen zeggen, je rug naar het dier keert, dan komt hij vanzelf achter je aan. Maar hij laat het, loopt het meisje zwijgend voorbij; die zit niet te wachten op zijn advies, het is ook niet zijn verantwoordelijkheid – dan voelt hij Florence trekken, hij ziet dat ze haar poten tegen de knieën van een jongen heeft gezet. 'Ho, pas op!' – dit is uitzonderlijk. Normaal gesproken doet Florence dit uitsluitend bij vrouwen.

'Sorry! Ze doet niks. Heb je soms een lekker luchtje op?'

De jongen lacht, lijkt in verlegenheid gebracht.

'Mijn hond vindt je lief, blijkbaar.'

'Oké,' zegt de jongen zacht, en hij lacht opnieuw zijn mysterieuze lach. Ben kent deze jongen niet. Maar hij ziet er niet uit als een nieuweling.

'Nou, fijne dag.'

Anish knikt: 'Ja, u ook, meneer.'

De kortste route is door het park, althans volgens Maps.me, een van de weinige navigatieapps die je gegevens niet opslaat. Maar misschien had hij toch beter de brede weg langs het kanaal kunnen nemen, denkt Anish, want nu komt hij allerlei lui tegen en dat is niet hoe hij het zich voorgesteld had, hij dacht: ik ga vlug even kijken, snel als de wind, geruisloos als de nacht, lenig en rap zoals het een Lynx betaamt – had hij moeten wacht-

ten tot het invallen van de schemering? In het donker valt hij minder op en wie onzichtbaar is ziet meer, maar hij is nú vrij, en straks wil hij eten, straks heeft hij ook gewoon honger, en bovendien: hij wil zijn kameraden, zijn mede-Lynxen, vanavond nog kunnen vertellen dat hij langs geweest is. Zij verwachten een verslag, foto's, mogelijke aanwijzingen – en daar is de uitgang van het park al, toch valt de afstand hem tegen.

Hij komt hier tegenwoordig nooit meer. Hij is thuis bij zijn ouders in De Dijken of neemt de nieuwe metro naar het centrum, sinds hij van school af is heeft hij hier niets meer te zoeken: soms vergeet hij helemaal dat deze buurt bestaat. Kijk, ze hebben een Etos gekregen. En die Blokker was hier vroeger ook niet, een heel nieuw plein, het desoriënteert hem, maar volgens Maps moet hij hier vlak achter zijn.

Anish zet zijn hoodie op en versnelt zijn pas: rap en lenig, geruisloos als de nacht, gisteren hoorden ze al dat hier iets aan de hand was. Politie in de Vogelstraat, het kon werkelijk van alles wezen: een wietplantage, maar ook een oude man met een hartaanval. Pas vanochtend begrepen ze uit de scannerberichten dat het ging om een vermissing, misschien zelfs een ontvoering: 'Pedo's?!' had Rompet meteen geschreven, maar hij werd al snel door de anderen terechtgewezen: bij ontvoering van een klein kind betreft de dader in ruim tachtig procent van de gevallen een direct familielid. Toch was het belangrijk dat er iemand langsging om de dingen met eigen ogen te zien, want waren ze daar niet voor opgericht? De politie laat steken vallen, blijkt keer op keer; het is aan hen die steken op te rapen en tegen het licht te houden, en Anish woonde ook nog eens in de buurt: 'Ben je nou al geweest?' schreven ze toen hij nog op stage aan de lunch zat. 'Geduld, ik kan hier niet zomaar weg, hè?'

Of hij soms weer boeven ging vangen, vroeg zijn stagebegeleider toen hij toch maar informeerde of hij niet wat eerder

kon stoppen vandaag. Ze stond er nogal triomfantelijk bij te grijnzen en hij wilde dat hij Karin nooit over de Lynxen verteld had. 'Ik snap het, hoor,' had ze gezegd die keer dat hij haar (naïef als hij was!) probeerde uit te leggen wat zijn groep doet. 'Ik was ooit met een man die elke woensdagochtend vanuit een klapstoeltje in een weiland vliegtuigen wilde kijken.'

Hij is wel eens getuige geweest van het oprollen van een drugslab. Het was donker en zijn foto's waren teleurstellend wazig, gelukkig deden de anderen daar aardig over: hij was ook nog maar een beginner. Ook heeft hij een keer het onderzoek naar een steekincident gadeslagen, al begreep hij, toen hij daar stond, nog niet dat het om een steekincident ging, hij kwam er toevallig langs op weg naar de supermarkt, wist niet waar hij op moest letten en eigenlijk weet hij dat ook nu niet precies, maar hij is er bijna, het groene bolletje op de map rolt langzaam naar de eindbestemming, Anish voelt zijn hartslag omhooggaan.

Voorzichtig kijkt hij bij het huis naar binnen. Hij schrikt als hij beseft dat er iemand vlak voor het raam zit. Een vrouw, zo te zien, met haar rug naar hem toe kijkt ze televisie.

Anish zet een paar stappen naar achteren, zodat hij, vanaf de overkant van de straat, een foto kan maken waar niet alleen het raam, maar ook de voordeur scherp op staat.

Teddy schrijft: Ik zag een vreemde jongen aan de overkant, loopt nu bij onze tuinen geloof ik.

Laurie schrijft: vreemd als in vreemd gedrag of als in nog nooit gezien

Teddy schrijft: Allebei

Er is iemand aan het typen, ziet Merel. En ze gaat aan tafel zitten met haar jas aan, Laika's riem nog in de hand.

Laurie schrijft: hoe ziet hij eruit? ben niet thuis